

Phần 4

Ngồi xuống chiếc ghế mây ở sân thượng, Thục Linh mơ hồ nghĩ về Minh Nhật. Anh là một con người khác lạ, ở ngoài mặt là một kẻ lạnh lùng nhưng bên trong chứa đựng một sự ấm áp khó tả.

Hôm qua, mọi người đã cùng nhau đi xuống vườn cây của nhà Minh Nhật, một khu vườn rộng lớn trồng dâu và các loại trái cây khác của miền ôn đới rất nhiều. Cuộc đi chơi có phần thú vị khi Yên Ninh cứ hát líu lo suốt. Mỹ Kim cứ ở bên cạnh Minh Nhật suốt buổi, làm cho Thục Linh muốn hỏi chuyện tìm tung tích của anh Hai cô như thế nào rồi cũng không được.

Cô rất sốt ruột trông chờ tin tức từ Minh Nhật, chẳng lẽ anh hứa xuống với cô cho qua chuyện.

- Cô ngồi ở đây mà tôi tìm quá chùng.

Thục Linh quay mặt lại nhìn Minh Nhật, thắc mắc:

- Anh tìm tôi để làm gì?

Minh Nhật bước tới nắm lấy tay Thục Linh lôi đi. Vừa đi, anh vừa nói:

- Cô cứ đi theo tôi đi. Vừa đi, chúng ta vừa nói.

Thục Linh chạy theo đà kéo của Minh Nhật, cô vẫn tiếp tục hỏi:

- Nhưng chúng ta đi đâu mới được, anh kéo tôi đi mà không cho biết đi đâu thì làm sao tôi theo cho được.

- Cô đi mau đi, để Thanh Huy nó đợi ngoài xe tội nghiệp.

Chiếc xe hơi đậu ở cổng chờ hai người. Thục Linh mới vừa ngồi vào xe thì chiếc xe đã lướt đi ngay. Xe chạy băng băng trên đường quốc lộ. Minh Nhật và Thanh Huy cứ nói chuyện suốt với nhau, bỏ mặc cô ngồi ở băng sau một mình. Bực mình quá, Thục Linh nói lớn:

- Nè, ở phía sau còn một người nữa, đừng có tưởng ở đây là thế giới của hai người thôi đó.

Thanh Huy nhìn lên kiếng chiếu hậu, mỉm cười nói:

- Chúng tôi thấy cô ngồi ở đó chứ, nhưng nhìn mặt cô hình sự giống công an quá, nên chúng tôi định để cho cô được bình tâm lại thôi.

Thục Linh dẫu môi cãi lại:

- Chớ hông phải hai anh có tình ý với nhau hả, nhìn hai người tôi nghi ngờ lắm.

Minh Nhật cười lớn:

- Cô nghĩ bậy gì đó. Chúng tôi là đàn ông thứ thiệt đó.

Thục Linh ngó lơ chỗ khác miệng vẫn nói:

- Ai biết đâu ở ngoài vậy mà ở trong không phải vậy thì sao? Tối ngày hai người cứ rù rì với nhau hơn mấy “bà tám” ở ngoài chợ cá nữa.

Thanh Huy xen vào:

- Đừng bàn chuyện đó nữa. Thục Linh có biết là chúng ta sẽ đi đâu không?

Thục Linh liếc xéo về phía Minh Nhật:

- Hỏi người ta mà người ta có chịu nói đâu, cứ kéo đi như xe bay mà không thèm nói gì cả, lỡ mấy người đem tôi đi bán thì sao?

Minh Nhật trả đũa:

- Cô bán thì cũng hông có ai mua đâu, mới đến xem thì đã bị mắng một câu té tát rồi, bởi vì vật được bán quá chẵn.

Thục Linh chồm người về phía trước hỏi Minh Nhật:

- Ê! Anh nói ai chẵn hả? Có tin là tôi cho anh biết tay không?

Minh Nhật nhú mày hỏi Thanh Huy:

- Huy! Mình có nói ai chẵn không, cậu có nghe mình nói tên ai không?

Thanh Huy hòa theo:

- Đâu có. Nãy giờ tớ đâu nghe cậu nói gì.

Thục Linh tức anh ách trong bụng:

- Hai anh dám hòa nhau ăn hiếp tôi, vái trời cho hai anh sau này đi xe một mình thì bị thủng lốp xì vỏ xe.

Minh Nhật vội nói:

- Nè, cô rửa vậy không sợ bị thủng lốp bây giờ sao?

Thục Linh hít mũi trả lời:

- Chừng nào hai anh đi một mình kìa, chứ bây giờ có tôi thì câu nói chưa linh nghiệm.

- Cô chỉ giỏi cái miệng, leo mép quá đi.

- Kệ tôi.

Cuộc nói chuyện của ba người tạm thời lắng đọng ở đó. Thục Linh không thèm nói chuyện với hai người đó nữa. Thấy ghét! Xe vẫn cứ chạy trên đường. Một khoảng lặng khá lâu, Thục Linh chợt hỏi:

- Chúng ta về thành phố để làm gì?

Minh Nhật quay xuống giọng nghiêm túc:

- Gặp anh trai cô.

Thục Linh hỏi lại:

- Sao, thật không?

Thanh Huy đáp thay Minh Nhật:

- Thật. Nhưng phải có sự kiểm chứng của cô thì mới chính xác được.

Thục Linh hồi hộp nói giọng lắp bắp:

- Các anh không chịu nói sớm thì tôi đâu có cãi làm gì.

- Nói ra thì từ lúc lên xe mặt cô sẽ y như bây giờ sao? Mặt mày đây vẻ lo sợ.

Thật sự, Thục Linh rất bối rối trước tin mà Minh Nhật vừa báo, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý rõ ràng trước khi gặp anh trai.

Thanh Huy quay lại động viên:

- Đừng quá hồi hộp, cứ xem như đây là một cuộc dạo chơi đi.

Thục Linh không nói gì, cô chỉ hồi hộp chờ đợi giây phút trùng phùng.

Thục Linh nhìn lại Thanh Huy và Minh Nhật một lần nữa. Cô băn khoăn: Liệu có nên bước đến bàn đối diện hay không? Nhận thấy cái phẩy tay của Minh Nhật, ý bảo cô đến đó, Thục Linh rụt rè bước tới, hỏi khẽ:

- Xin lỗi, mấy anh cho em hỏi có anh Hải ở đây không?

Một đám con trai lớ nhố, nói nhanh:

- Em kiếm thằng Hải trọc hả? Chờ một chút đi, nó đi nhà vệ sinh rồi.

Thục Linh gật đầu rồi đứng nép vào phía quầy rượu chờ đợi. Bây giờ cô chỉ có một điều ước là người tên Hải không phải là anh của mình, trong ký ức, anh của Thục Linh rất hiền kia mà.

Một người thanh niên vừa bước vào bàn, thì cả bàn đã lao nhao nói:

- Có một em gái khá đẹp tới tìm mày kia.

Người bước vào tên Hải dáng vẻ hơi dữ dằn nhìn Thục Linh:

- Cô kiếm tôi à?

Thục Linh gật đầu đáp nhỏ:

- Vâng. Anh tên Hải phải không?

- Đúng, tôi đây.

Thục Linh bạo dạn hỏi:

- Anh có từng bị thất lạc em gái không?

Hải cười lớn nhìn Thục Linh, soi môi:

- Cô có muốn làm quen với tôi thì tìm lý do nào được hơn một chút được không? Ai đòi moi ở đâu ra một câu hỏi vô lý quá chừng, nhìn đẹp gái vậy mà hình như em có vấn đề ở đây sao ấy?

Tên Hải vừa nói, vừa lấy tay chỉ vào đầu Thục Linh. Cô hất mạnh tay hấn ra nói lớn:

- Không phải thì thôi, anh làm gì mà xía xói tôi, ai cho phép anh làm vậy?

Tên Hải nói lớn, nhìn Thục Linh hần học:

- A, con này dám! Mày tới đây kiếm chuyện với tao trước à ghen, đừng tưởng là con gái mà tao không dám đánh.

Thục Linh không vừa, cô quát mắt nhìn tên Hải:

- Anh dám? Tôi hỏi anh lịch sự đàng hoàng mà anh lại cư xử thô bỉ, thật không đáng mặt làm đàn ông.

Thanh Huy ngồi từ xa thấy cuộc nói chuyện của họ có vẻ gay gắt. Anh khều nhẹ Minh Nhật:

- Hình như không ổn rồi, Nhật ơi. Cậu có tìm lộn người không?

- Ai mà biết đâu. Tao chỉ tìm theo miêu tả sơ bộ của Thục Linh thôi.

Thanh Huy đưa tay lên bịt đầu kêu:

- Trời! Chưa chắc mà dám đưa Thục Linh tới nhận mặt, hết biết cậu luôn, lỡ có chuyện gì thì sao?

Minh Nhật mỉm cười:

- Cậu yên tâm đi, không ai làm gì được cô ta đâu, bà chằn mà.

- Nói gì mà quá vậy. Cậu xem kia, tình hình có vẻ căng thẳng rồi đó, mình qua giúp cô ấy giải vây đi.

Thanh Huy vội đứng dậy nhưng đã bị Minh Nhật ghì lại, ấn ngồi xuống ghế:

- Cậu ngồi đó đi, xen vào lúc này chưa phải lúc.

- Nhưng...

Minh Nhật cướp lời:

- Cậu yên tâm đi, tớ sẽ quan sát kỹ mà, không có gì đâu.

Ở phía đối diện, Thục Linh đã bắt đầu yếu thế hơn khi bốn năm tên đàn ông lực lưỡng bước đến gần cô. Một tên còn bẹo cả má cô nữa, cô la lên:

- Các người không được bước tới! Tôi có võ đó, bước tới nữa thì đừng có trách tôi, tôi đánh thiệt đó.

Tên Hải cười nửa miệng nhìn Thục Linh:

- Anh chấp em gái đó, cứ đánh thoải mái rồi theo các anh về nhà, em sẽ được đối xử tử tế mà.

Thục Linh vớ đại một chai rượu ở gần đó tạt về.

- Bước tới là tôi đánh mấy người liền đó.

Tên Hải vẫn cứng đầu li lợm bước tới ưỡn ngực ra:

- Nè, dám đánh anh không cô em?

Thục Linh càng lùi về sau hấn càng bước tới, lưng cô đã đụng bờ tường lạnh toát đã hết đường lui chỉ còn đường liều thôi. Thục Linh mong rằng cú đánh của mình sẽ làm hấn ngã ra để cho cô chạy về phía bọn Minh Nhật.

Thục Linh lấy hết sức bình sinh giáng một đòn thật mạnh lên bả vai của hấn, nhưng hấn không hề gục xuống như dự định của cô. Hấn chỉ xoa vai nhìn Thục Linh giận dữ:

- Mẹ nó? Dám đánh tao hả, con quý? Đừng tưởng là con gái mà tao không đánh lại ghen? Hừ!

Hấn bước lại gần Thục Linh hơn, giơ tay định tát Thục Linh. Bỗng có tiếng nói:

- Đánh con gái là không đáng mặt đàn ông.

Tên Hải quay lại nói lớn:

- Mà biết gì mà bênh nó, tao mới vừa lãnh một đòn của nó nè. Tao phải dạy cho con quý nhỏ này một bài học.

Minh Nhật vẫn nói:

- Nhưng tôi không muốn nhìn thấy một người đàn ông ăn hiếp một người sức yếu hơn mình.

- Mà muốn chết hay sao mà nói lời nhảm hoai. Thôi được, để tao dạy cho mày một bài học về tội xen vào chuyện người khác.

Hấn co tay định đấm Minh Nhật nhưng anh đã né được và đánh trả hấn. Một cuộc ẩu đả đã diễn ra giữa bọn họ, thấy tên Hải bị đánh, bọn bạn nhậu cũng nhảy vào giúp một tay. Thục Linh la lớn:

- Cứu với, có người bị đánh sắp chết rồi.

Một nhóm công an chạy đến bắt giữ những người xảy ra ẩu đả, tất cả bị đưa về đồn công an.

- **S**ự thật là vậy, tại hấn gây sự trước nên em mới tự vệ.

Viên công an ngồi đối diện Thục Linh, từ tốn nói:

- Anh hiểu, đây là bọn côn đồ, ở phường anh đã cho theo dõi nhiều lần nhưng chưa thể bắt được bọn chúng vì chưa có chứng cứ gì để bắt. Nay thì như thế này cũng tốt.

Thục Linh cười tươi:

- Cảm ơn anh Thành. Vậy hai anh bạn của em như thế nào hả anh?

- Chỉ có một người đánh nhau với bọn côn đồ nên tạm thời anh có thể bảo lãnh cho họ. Em nói anh bạn của mình ra viết tường trình rồi có thể ra về.

Thục Linh làm động tác của quân đội để chào Phú Thành ra về:

- Vậy em đi nhen anh Thành. Bye nha.

Phú Thành chợt gọi:

- Nè! Làm gì mà cả tháng nay em biến mất dạng vậy?

Thục Linh đưa một ngón tay lên miệng khẽ nói:

- Em đang làm một chuyện bí mật. Thiên cơ bất khả lộ. Khoảng một thời gian nữa em sẽ lại chạy về đây phá anh thôi. Hì hì...

- Có làm gì phạm pháp không đó?

- Cái anh này, máu công an nhiễm vào anh rồi hả? Nói cho anh biết, em không làm gì phạm pháp cả, ở đó mà anh nghi ngờ.

Phú Thành lắc đầu:

- Anh chỉ nhắc chừng em thôi mà.

Thục Linh chặc lưỡi kéo dài giọng:

- Biết rồi mà. Thôi, em đi thiệt à nhe.

Thục Linh bước nhanh ra khỏi phòng, đến bên chỗ Minh Nhật và Thanh Huy đang ngồi:

- Minh Nhật! Anh lại bàn viết bản tường trình rồi chúng ta về.

- Sao đơn giản thế?

Thục Linh vờ nói:

- Anh có biết là tôi phải uốn ba tấc lưỡi để nói hết chuyện này sang chuyện khác để anh công an hiểu mà tha cho chúng ta không hả?

- Có thiệt là cô phải nói nhiều vậy không?

Thục Linh nhú mày nhìn Minh Nhật:

- Anh đừng có lý sự nữa mau lại viết tường trình rồi chúng ta về, trễ rồi đó.

Minh Nhật liếc xéo Thục Linh rồi bước lại bàn. Thục Linh ngồi xuống ghé chờ. Thanh Huy nói:

- Nãy giờ nó lo cho cô, sao vô đó mà lâu ra không biết có chuyện gì không.

Thục Linh giả lơ:

- Ai mà làm gì được em mà anh ấy lo.

- Anh thấy sao thì nói vậy thôi. Hôm nó bảo với anh là cần tìm một người, cứ tưởng là nó nói chơi. Ai ngờ mấy ngày sau, nó hỏi anh có tìm thấy người mà nó nhờ tìm chưa? Em biết là ai rồi chứ.

Thục Linh im lặng, không ngờ anh ta cũng lo lắng cho cô như thế, biết làm sao mà cảm ơn bây giờ. Thục Linh vò đầu suy nghĩ.

- **Á**nh Hồng! Bạn đừng có tới ngày rúc vào phòng không vậy, cậu hãy bước ra mà xem con Thục Linh nó đang qua mặt chúng ta kìa.

Ánh Hồng ngồi cúi mặt xe xe lộn tóc:

- Mình không biết, mình không muốn tranh giành.

Mỹ Kim giận dữ quát:

- Cậu thôi cái kiểu cậu nói buông xuôi đó đi. Thật chán hết sức! Cứ tưởng là lôi cậu vào đây, thì sẽ có thêm người giúp đỡ tớ, ai ngờ cậu lại tệ hại đến vậy, chẳng giúp gì được cho tớ cả.

Nói rồi, Mỹ Kim bước ra khỏi phòng, bỏ mặc Ánh Hồng ngồi đó một mình. Vừa ra đại sảnh đã chạm ngay Yên Ninh. Nhìn Yên Ninh bằng đôi mắt thù hận, Mỹ Kim quát:

- Tránh ra coi, mới sáng sớm đã gặp toàn chuyện gì đâu không hà.

Yên Ninh ngược nhìn rồi nép sang một bên, cô làm bằm:

- Ai ở không đâu mà tự dưng làm thót cho cô chém. Người gì đâu là giận ai rồi đổ quạu cho người khác.

Yên Ninh cầm chiếc mặt nạ cô vừa làm xong định đem tới cho Thục Linh xem thì đã gặp Mỹ Kim ngay, thiệt xui hết sức.

Minh Nhật đang đi về phía này, Yên Ninh nghĩ ra một trò vui để xua đuổi cái xui đi. Cô nhanh chóng đứng nép sau bức tượng lớn chờ Minh Nhật đi ngang qua.

- Hù!

Yên Ninh xuất hiện thình lình với chiếc mặt nạ hình dáng kỳ quái, làm cho Minh Nhật giật mình, anh la lên:

- Yên Ninh! Em làm gì vậy? Đẹp mấy thứ này đi, ghê quá.

Yên Ninh xem lại tấm mặt nạ rồi nói:

- Đẹp mà, em đâu có thấy xấu đâu mà anh chê.

Minh Nhật nhìn cái mặt nạ đen xì lì có con mắt đỏ hoe, còn chân mày thì xanh lè đến dễ sợ, nếu thấy vào lúc ban đêm thì anh sợ chết mất.

- Em định mang nó đi đâu vậy?

Yên Ninh cười nhìn anh:

- Em đem qua cho Thục Linh xem tác phẩm của em.

Minh Nhật nhìn mặt nạ rồi nói:

- Cái này chắc hợp với Thục Linh lắm. Mà em nhớ hù như là hù anh vậy đó.

Yên Ninh thắc mắc hỏi:

- Chi vậy anh Nhật?

- Thì để cho vui. Lúc này em hù, anh cũng ghê vậy.

- Ừ... để em thử.

Yên Ninh vội đi về phía phòng của Thục Linh, cô gõ cửa:

Cốc... cốc... cốc...

Thục Linh mở cửa thì gặp ngay một chiếc mặt nạ đáng sợ. Tuy có hoảng kinh, nhưng Thục Linh vội trấn tĩnh, chắc lại là trò của Yên Ninh đây. Cô nàng nghịch ngợm nhất mà. Thục Linh nói lớn:

- Yên Ninh ra đây đi! Nếu không, mình sẽ đem bức mặt nạ này vô trong và treo lủng lẳng ngoài cành cây đó.

Yên Ninh lộ đầu ra khỏi chỗ núp nói:

- Cậu không sợ hay sao?

Thục Linh cười lớn:

- Hi hi... Thế này sao có thể làm cho mình sợ được. Cậu vào phòng mình chơi đi.

Yên Ninh bước theo Thục Linh, giọng lầm bầm:

- Vậy mà nói thế nào Thục Linh cũng sợ, con trai gì mà còn nhát hơn cả con gái.

- Cậu nói gì đó Yên Ninh, sao còn chưa vào? À, cậu uống gì không, tớ lấy cho.

Yên Ninh khoát tay:

- Thôi đi, sáng giờ mình no rồi.

- Vậy à! Mới sáng mà đã ăn nhiều thế.

Yên Ninh ngồi xuống giường cạnh Thục Linh kể:

- Mới sáng vừa bước ra khỏi phòng là đã đụng phải Mỹ Kim, đi được vài bước thì anh Minh Nhật hỏi thăm, cả mấy chuyện làm cho mình bị no hơi luôn.

Thục Linh phì cười với lối kể chuyện của Yên Ninh:

- Thì ra là vậy. Cậu tìm mình có gì không?

- Đâu có gì! Chỉ qua cậu chơi thôi, ở trong phòng hoài chán lắm.

“Mẹ mua cho em heo đất í a í a... heo không đòi ăn cám...”

Tiếng nhạc chờ điện thoại của Yên Ninh đổ dồn, cô vội nghe máy:

- Alô. Con nghe nè mẹ!

- Dạ, con khỏe.

- ...

- Ở đây cũng vui, nhưng không bằng nhà mình, mẹ ơi!

- ...

- Dạ, đâu có, con bình thường mà. Ba mẹ chừng nào lên thăm con, con nhớ ba mẹ quá.

- ...

- Dạ, con biết mà. Bye ba mẹ nha.

Yên Ninh vừa tắt điện thoại, cô vừa cười tươi nói với Thục Linh:

- Ba mẹ nuôi mình gọi đó. Ba mẹ hỏi xem mình có muốn về nhà chưa để ba mẹ lên rước.

- Cậu được ba mẹ nuôi thương yêu quá nhỉ?

Yên Ninh gật đầu:

- Ừ... mình là niềm vui của họ, cuộc sống của gia đình mình rất hạnh phúc.

- Tại sao cậu lại tham gia trò chơi này?

- Hi hi... Tại mình ham vui quá nên muốn thử cảm giác giàu sang như thế nào thôi.

- Cậu thấy gia đình này như thế nào?

Yên Ninh mím môi nghĩ ngợi:

- Theo mình thấy thì gia đình này rất giàu có về mặt tài chính, nhưng lại nghèo nàn về mặt tình cảm.

Thục Linh cũng rất đồng tình về nhận xét của Yên Ninh. Ngôi nhà này quá lớn nhưng lại lạnh lẽo quá. Có lẽ cuộc chơi này sắp kết thúc rồi, cảm giác cho cô biết điều đó.

Mây đã bắt đầu kéo đến quanh ngôi nhà này.

- **T**hưa cô Thục Linh, có người cần gặp cô.

Ai mà tìm gặp cô? Người thân của cô không có ai cả. Hay... chẳng lẽ là anh Hai, anh ấy đã đọc được thông tin về cô trên báo nên đến đây tìm. Thục Linh chạy nhanh xuống lầu. Gặp người quản gia, cô hỏi ngay:

- Dạ, ai tìm con vậy bác?

Người quản gia chỉ tay về phía đại sảnh:

- Tôi không biết. Cậu ta nói là bà con cô ở thành phố.

- Dạ, cảm ơn bác.

Thục Linh tiến về phía đại sảnh, mắt cô đổ dồn phía cái dáng cao to đang ngồi trên ghế. Cô hỏi giọng kinh ngạc:

- Sao anh lại đến đây?

Đức Long đứng dậy cười khẩy:

- Anh họ đến thăm em gái không được hay sao? Chà! Em gái tôi sống trong sự giàu sang mới có một khoảng thời gian thôi mà thấy khác hẳn, đẹp ra nhiều so với lúc trước đó.

- Anh đừng dùng những từ ngữ và ánh mắt soi mói đó để nhìn em. Em vẫn là Thục Linh không có gì thay đổi cả.

Đức Long bước tới bẹo má Thục Linh, nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò:

- Chừng nào thì mới biết kết quả ai là con gái nhà này?

Thục Linh lắc đầu chán nản:

- Em không biết. Em chỉ làm theo lệnh của anh để trả ơn anh cứu mạng lúc xưa nên em không cần biết những điều đó.

Đức Long tức giận:

- Sao lại không tìm hiểu. Em phải biết để cho em bước vào đây thì anh đã tốn biết bao tiền của không? Cho nên em phải làm tốt vai trò trở thành con gái chính thức ở đây.

- Em không thích ở đây. Em còn phải đi tìm anh của em.

Đức Long đột thuốc hút lấy một hơi dài nói:

- Quên cái ý định điên rồ đó đi! Ở lại làm con gái nhà Hoàng Minh để sống trong nhung lụa. Đi tìm thằng anh chết tiệt đó làm gì, không chừng bây giờ nó cũng trở thành một tên trùm băng đảng xã hội đen giống như Đức Long này bây giờ thì sao, có phải thất vọng lắm không?

Thục Linh nhìn thẳng vào mắt Đức Long, cãi lại:

- Anh trai em không thể như anh. Anh ấy ghét đánh nhau, ghét ai ý thể ăn hiếp kẻ khác. Anh ấy luôn dịu dàng với em gái. Anh ấy...

- Thôi, dẹp cái người anh lý tưởng hóa và cao thượng đó đi. Anh ghét nghe những ca từ đó lắm, nó quá tệ hại.

Thục Linh im bật không nói nữa, mỗi lần cô nhắc đến anh trai là Đức Long lại nổi điên lên như thế, có lẽ do hai hình tượng trái ngược nhau quá xa.

- Anh về đây, nhớ những lời anh đã nói đó.

Đức Long định bước đi thì Minh Nhật vừa tới, anh hỏi Thục Linh:

- Ai vậy Thục Linh?

Thục Linh bối rối không biết trả lời như thế nào thì Đức Long đã lên tiếng:

- Tôi là anh họ của Thục Linh. Chào cậu. Chắc cậu là con trai ông Hoàng Minh Nhật?

Minh Nhật gật đầu:

- Phải! Sao tôi không nghe Thục Linh nói là mình có anh họ?

Đức Long cười nụ đáp:

- Tại chúng tôi ít khi gặp nhau, hôm nay sẵn tiện thăm nó.

- Vậy à?

- Cậu đẹp trai quá, chắc có nhiều cô gái theo lắm nhỉ?

Minh Nhật cười cười nhìn Đức Long, nói:

- Anh nói quá. Tôi không có sức hút lớn như thế đâu.

Đức Long lắc đầu cười, đưa cho Minh Nhật điếu thuốc:

- Cậu hút chứ?

Minh Nhật đưa tay ngăn lại:

- Cảm ơn anh, tôi không hút.

- Vậy à! Thôi, không làm phiền anh nữa, tôi về đây.

Đức Long vừa bước đi chợt quay đầu lại nói:

- Thục Linh! Em ra xe với anh, anh có cái này quên đưa cho em.

Thục Linh riu ríu nghe theo:

- Dạ!

Cô bước đi cho kịp theo Đức Long. Ra tới xe, Đức Long không hề lấy ra thứ gì, mà anh nghiêm giọng:

- Cậu ta có tình ý với em phải không?

Thục Linh tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Sao anh nghĩ vậy, em không có tình cảm với anh ta.

- Hừ! Anh tin em, nhưng không thể tin hẳn ta. Ánh mắt đa tình của hắn khi nhìn em thì anh không tin.

Thục Linh nghĩ mình lớn rồi sao cứ bị Đức Long bắt làm chuyện này đến chuyện khác, ngay cả giao thiệp bạn bè cũng không cho, quả là kẻ độc tài.

- Anh đừng quá lo lắng nữa, em lớn rồi tự biết cách tìm bạn mà.

Đức Long hắt hàm nói cứng:

- Em hãy an phận làm em gái hẳn ta. Biết đâu được em chính là em ruột hẳn thì sao? Ngoan ngoãn ở đây với thân phận con gái Hoàng Minh đi.

- Em đã nói mình không phải...

Đức Long ngồi lên chiếc xe mô tô, giọng cương quyết:

- Bằng mọi giá anh cũng sẽ để em làm con nhà này.

Đức Long ngược nhìn lên ngôi nhà lớn đồ sộ rồi xiết tay ga phóng xe lao đi về hướng thành phố.

Ngọc Oanh đón Đức Long ở cửa, cô hỏi giọng lo lắng:

- Anh đi đâu từ sáng đến giờ, em gọi điện cũng không liên lạc được.

Đức Long gỡ nón bảo hiểm, dựng chông xe rồi đi thẳng vào nhà nằm vật xuống giường, giọng mệt mỏi:

- Cho anh ly nước đi, Ngọc Oanh.

- Đi đâu đã về rồi nằm đó bảo em phục vụ. Em hỏi cũng không thèm trả lời câu nào. Anh nghĩ em là osin của anh hay sao?

Đức Long nhăn nhó:

- Đúng là đàn bà, lái nhải suốt ngày. Bây giờ cô định đứng đó nói hoài hả? Nếu vậy thì cô về đi, tôi cần yên lặng.

Nói vậy thôi chứ Ngọc Oanh vẫn đi rót nước cho Đức Long. Cô để ly nước trên bàn rồi xắn tay áo lên dọn dẹp nhà cửa. Phòng của Đức Long lúc nào cũng bừa bộn, chỉ cần vài ngày cô không đến là y như rằng nơi đây biến thành một nhà phế thải. Các đồ hộp, chai nhựa vứt đầy cả trên bàn, báo và tạp chí thì nằm khắp nơi trong phòng, thật tệ hại.

Mất một khoảng thời gian khá lâu để Ngọc Oanh có thể dọn dẹp hết cả đống đồ này. Cô cũng đã đi chợ trong lúc chờ Đức Long trở về. Hôm nay cô sẽ nấu những món mà Đức Long thích. Nghĩ đến cảnh Đức Long ăn ngon lành thì Ngọc Oanh đã thấy vui trong lòng.

Chẳng mấy chốc, mùi thơm của thức ăn đã bốc lên ngào ngạt, món sườn chua cay đã xong, chỉ còn món canh cải nấu thịt bò với gừng và món thịt kho tiêu.

Ngọc Oanh đến bên cạnh Đức Long lay nhẹ anh dậy:

- Anh Long dậy đi, rửa mặt rồi ăn cơm.

Đức Long cự mình lâu bâu:

- Để cho anh ngủ một chút, anh còn mệt lắm.

Ngọc Oanh nũng nịu, hôn nhẹ lên tóc Đức Long giọng ngọt ngào:

- Dậy đi anh, thức ăn nguội mất ngon.

Đức Long mệt mỏi ngồi dậy, bước lại chỗ vòi nước vốc nước lên rửa mặt cho tỉnh táo, nước mát đã làm cho cơn buồn ngủ được xua đi chút ít.

Ngồi vào bàn, Ngọc Oanh vội xới cơm cho Đức Long, miệng tươi cười nói:

- Anh ăn thử xem có ngon không, có gì không hợp, nói cho em biết để em nấu lại cho vừa miệng ăn.

Đức Long cứ và cơm ăn, anh chỉ đáp gọn:

- Mai một đừng nấu nướng nữa, mệt công lắm. Ra tiệm mua đại về nhà hai hộp cơm là xong.

Ngọc Oanh tỏ ý không hài lòng:

- Cơm tiệm sao bằng cơm nhà được. Ngoài đó nấu ăn toàn là dầu mỡ, nêm đường hóa học có hại cho sức khỏe lắm.

- Nhưng... Thôi, ăn cơm đi, nguội hết bây giờ.

Ngọc Oanh gấp một miếng sườn bỏ vào chén Đức Long. Miệng nói là bảo nấu làm chi tốn công, mua đại ở ngoài ăn nhưng lại ăn nhanh lia lịa chứng tỏ là thích ăn cơm nhà. Vậy mà dối lòng nói là không thích, người gì đâu ngoài cứng trong mềm.

Ngọc Oanh chợt hỏi:

- Anh! Thục Linh đâu, sao em đến đây tìm, chỉ thấy phòng cô ấy khóa cửa hoài vậy?

Đức Long buông đũa, bực dọc:

- Em nói nhiều quá! Nó lớn rồi biết tự lo cho mình.

- Nhưng em thắc mắc, Thục Linh mất tích, chả lẽ anh không lo lắng cho cô ấy chút nào sao, hay Thục Linh mất tích là anh biết nguyên do vì sao?

- Hừ! Sao cô cứ tối ngày hỏi chuyện này chuyện nọ, tôi không thích loại phụ nữ cứ đặt câu hỏi này nọ suốt ngày, việc tôi làm gì cô đừng quan tâm.

Ngọc Oanh thấy Đức Long nóng lên thì cô cũng không vừa, cô lớn tiếng nói:

- Anh nghĩ xem làm sao tôi không quan tâm, chả lẽ bỏ mặc anh sao? Anh làm chuyện gì thì phải nghĩ đến hậu quả một chút đi, cứ làm theo ý mình thì chẳng ra việc gì hết.

- Hừ! Cô tới đây là để lên lớp dạy đời tôi hay sao? Nếu thế thì biến khỏi đây đi.

Ngọc Oanh tức giận đứng dậy lấy túi xách, cô nói nhanh:

- Khỏi đuổi? Anh tưởng là tôi cần anh lắm hay sao. Anh muốn đuổi tôi đi để có thể làm mọi chuyện theo ý mình. Tự tôi biết tìm hiểu, không cần anh phải nói.

Đức Long trừng mắt nhìn Ngọc Oanh:

- Cấm cô xen vào chuyện của tôi, nghe không? Nếu không thì đừng có trách tôi vô tình.

Ngọc Oanh vuốt tóc, mắt nhìn Đức Long:

- Chuyện anh, anh làm, chuyện của tôi thì tôi làm. Chào anh!

Ngọc Oanh bước nhanh khỏi phòng cô xuống nhà, lấy chiếc Click trắng chạy nhanh ra đường. Con tức vẫn còn ở ghen trong cổ họng chưa xuống được.

Tang tưới nước cho những bông hoa trong vườn, Thục Linh giật thót người khi thấy có tiếng xe ngã cái rầm ở ngoài cổng, cô bỏ đại thùng nước xuống đất rồi chạy nhanh ra cổng.

Chiếc SH nằm chổng chơ bên vệ đường khiến Thục Linh sợ hãi, cô mở cổng chạy ra ngoài xem ai để còn giúp người ta vô bệnh viện. Người nằm đó bất động. Thục Linh sợ xanh mặt khi người nằm đó là Minh Nhật, cô chạy nhanh vào nhà gọi lớn:

- Có ai không, giúp với!

Ngay lập tức, ông quản gia từ trong nhà bước ra nhanh, ông nhìn sắc mặt sợ sệt của Thục Linh hỏi:

- Có chuyện gì vậy cô Thục Linh?

Thục Linh lắp ba lắp bắp nói không ra hơi:

- Mau... mau ra cổng, anh Nhật té xe nằm bất động ở ngoài.

Ông quản gia lật đật chạy nhanh ra cổng. Ông đỡ chiếc xe dựng lên kéo Minh Nhật ra, ông sờ khắp người của Minh Nhật rồi bảo Thục Linh:

- Cô đỡ cậu ấy giúp tôi, tôi dắt xe vào cổng, cậu ấy say quá thôi.

Thục Linh há hốc mồm kinh ngạc:

- Mới sáng sớm mà đã say rượu rồi hả bác?

- Thiệt tình! Không biết nhậu ở đâu mà như thế này, bà chủ mà biết được thì lớn chuyện cho xem.

Ông quản gia hí hục dắt chiếc xe nặng nề vào trong nhà. Còn Thục Linh thì phải đứng chết trân làm cột nhà cho tên bợm rượu dựa, cô làu bàu:

- Hồng biết tôi có mắc nợ anh không mà xui như vậy, nhậu gì mà không thấy đường về nhà luôn.

Ừa! Mà nói không biết đường về nhà là không đúng, bằng chứng là anh ta chạy xe về trước cổng rồi mới té lăn ra mà ngủ. Người đầy mùi rượu, hôi quá đi.

Ông quản gia trở ra lo lắng:

- Cô phụ tôi đem cậu ấy vào trong phòng. Cậu ấy cao to mà lại say như thế này, tôi sợ sức một mình tôi không đủ sức.

Thục Linh liền nói:

- Để cháu gọi thêm người cho dễ đưa anh ấy vào nhà.

Ông quản gia lấy tay ngăn lại:

- Đừng. Tôi không muốn nhiều người biết chuyện này, cô đưa tay cậu ấy khoác một bên đi.

Thực Linh đành ngoan ngoãn làm theo lời ông quản gia, cô khom người xuống choàng tay Minh Nhật qua vai mình rồi cùng ông quản gia cố hết sức dìu anh đi.

Minh Nhật cao to, cao hơn cả Thực Linh cả một cái đầu. Khó khăn lắm cô và ông quản gia mới dìu được cái thân ma còn hơi thở này lên lầu. Cũng may là phòng của anh ta ở lầu một, nếu ở lầu hai thì cô dìu lên tới đó cũng xiêu luôn chứ chẳng chơi.

Buông tay cho Minh Nhật té phịch xuống giường nệm, Thực Linh phải phụ ông quản gia cởi giày rồi đặt anh ta nằm ngay ngắn trên giường lấy mền đắp lại.

Ông quản gia cuống quýt sờ nắn cậu chủ của mình:

- Không biết có bị gì không mà chân tay cậu ấy lạnh ngắt vậy nè. Thực Linh, cô xem cậu chủ có bị làm sao không?

Thực Linh lắc đầu hết hiểu nổi, ông quản gia này lúc này mặt còn lạnh như tiền, vậy mà bây giờ toát mồ hôi hột. Cô trấn an:

- Không sao đâu bác. Chắc tại anh ấy ở ngoài lạnh mới vào nên tay chân mới như thế, ủ ấm một lúc nữa sẽ không sao đâu.

- Nhưng tôi vẫn không yên tâm. Cậu chủ mà có bề gì chắc tôi chết theo cậu ấy luôn quá. Cô... cô ngồi ở đây canh chừng cậu ấy, tôi đi lấy dầu vào xoa cho ấm.

Nói rồi, ông quản gia bỏ mặc cô với Minh Nhật ở đó chạy đi tìm dầu.

Còn lại một mình Thực Linh mới có dịp quan sát kỹ Minh Nhật, rõ ràng là anh ta đang ngủ ngon lành có gì đâu mà ông quản gia lo lắng thái quá.

Hả! Thực Linh có nhìn lầm không, nước mắt của Minh Nhật đang rơi. Có trời mới biết là anh ta đang khóc trong mơ hay là nóng trong người quá nên nước mắt chảy. Uống chi cho cố xác rồi bây giờ như thế này, báo hại cô phải mệt theo.

- Thiên Hương sao nữa lia xa anh vậy chứ, đừng đi...

Tay chân của Minh Nhật bỗng giờ lên quơ loạn xạ, cánh tay đang giờ ra tìm một vật gì đó.

Thấy anh cứ quơ tay rồi lăn như vậy, Thực Linh sợ anh sẽ rớt đất nên nắm tay anh giữ lại cho anh nằm yên. Nào ngờ vừa nắm được bàn tay của cô, anh ta đã ôm chầm lấy cô. Thực Linh cố hết sức bình sinh đẩy Minh Nhật ra khỏi mình, nhưng không được, càng vùng vẫy thì càng bị Minh Nhật siết mạnh. Bức quá, cô cắn đại vào bả vai của Minh Nhật, lập tức Minh Nhật buông cô ra ngay.

Sợ hãi, Thục Linh đứng bật dậy đứng thụt lui lại phía tường nhìn Minh Nhật ngơ ngác. Cô bỏ chạy nhanh về phòng khi thấy bóng ông quản gia vừa xuất hiện.